

Határainkon túl
Égerházi Imre
festőművész szemével

Tisztelt Olvasók!

Szeretettel köszöntöm Önöket a „Kulturális Örökség Napjai 2014” rendezvénysorozat alkalmából!

A Külgazdasági és Külügyminisztérium csatlakozása a kora őszi programhoz már tradicionálisnak mondható.

A világörökség részét képező minisztériumi épület felújított állapotában is megőrizte szecessziós jellegét. Egyedülálló homlokzatával, allegorikus szoboralakjaival kitűnik a Bem rakpart látképéből.

A programsorozat alkalmából a minisztérium épületegyüttesének kapui megnyílnak az érdeklődők előtt. Lehetőség adódik arra, hogy a ház helyiségeit bejárva megtekintsék művészi alkotásait, nemes berendezési tárgyait, festményeit, szobrait. Az e napokra idegenvezetőkké avanzsáló munkatársak pedig a vendégeket a kulisszák mögé vezetve engednek bepillantást tevékenységük izgalmas részleteibe.

Az eseménnyel felhívjuk a figyelmet kulturális örökségeink megőrzésének fontosságára. Közelebb engedjük a polgárokat kulturális értékeinkhez. Megfoghatóvá, felfedezhetővé tesszük azokat, kiváltképp a fiatalok számára.

E szellemiséghez igazodik a programsorozat alkalmából megtekinthető kiállítás is, amelynek szintén a Külgazdasági és Külügyminisztérium ad otthont. A tárlat az Alföld XX. századi festészetének egyik vezető mestereként számon tartott Égerházi Imrének állít emléket, akinek munkássága nemcsak Magyarországon, de határainkon túl is komoly tiszteletnek örvend. A kiállításon távoli tájakon született vagy inspirálódott művei láthatók.

Örökségünk, művészetünk pedig, túlmutatva önmagán, a diplomáciai élet alakításában is rendkívüli szerepet tölt be a hazánkról alkotott kép formálásában, kapcsolatok építésében, konfliktusok feloldásában. Kulturális értékeink és a művészet közvetítő szerepének támogatásával a „Kulturális Örökség Napjai 2014” rendezvénysorozat kivételes.

Az esemény fővédnökeként kívánok Önöknek emlékezetes látogatást és maradandó élményeket!

Dr. Navracsics Tibor
külgazdasági és külügyminiszter
Minister of Foreign Affairs and Trade

Dear Readers,

I warmly welcome you to the Cultural Heritage Days 2014. The involvement of the Ministry of Foreign Affairs and Trade in this early autumn series of events is now something of a tradition.

Even in its renovated condition, the building of the Ministry – which is part of a World Heritage site – has preserved its Secessionist architectural character. The unique facade with its allegorical sculptures stands out in the cityscape of this stretch of the Danube embankment.

The Ministry has opened its doors to the public for this series of events, offering members of the public the opportunity to glimpse the building's interiors, and to see its works of art, elegant furnishings, paintings and sculptures. Ministry staff, who on these days become tour guides, introduce guests to the details of exciting aspects of their work and take them behind the scenes.

With this event we are drawing attention to the preservation of our cultural heritage. We are letting citizens get closer to our cultural assets. We are making these more tangible and discoverable – especially for the young.

This exhibition, which is also hosted by the Ministry of Foreign Affairs and Trade, is part of this series of events and it is held in this same spirit. The collection pays tribute to Imre Égerházi, who is considered one of the leading masters of 20th-century painting on the Great Hungarian Plain, and whose work is held in high regard – not only in Hungary, but also beyond its borders. In this exhibition you can see works he painted far from his home, and those inspired by his trips abroad.

Our heritage and our art also extend beyond their own boundaries to play an outstanding, formative role in diplomatic life: shaping an image of our country, aiding the building of relationships and the resolution of conflicts. The Cultural Heritage Days series of events is exceptional in supporting the mediating role of our art and cultural assets.

As the chief patron of the event, I wish you an enriching, enduringly memorable visit.

Tisztelt Olvasó!

Örömmel köszöntöm az Égerházi Imre alkotásait bemutató katalógus oldalain. Olyan egyedülálló kiadványt tart a kezében, amely az Alföld festőjének külföldi élményei által inspirált alkotásait gyűjti egy csokorba.

A tárlat anyagát Égerházi Attila állította össze, aki példamutatóan kezeli és dokumentálja édesapja művészeti hagyatékát, ápolja emlékét. Zenekara, a Djabe 2003-ban készített albumát teljes mértékben Égerházi Imre festményeinek szentelte.

Külön megtiszteltetés számunkra, hogy Égerházi Imre külföldön született, őszinte és igaz művészeti alkotásainak – ha csak átmeneti időre is – a Külgazdasági és Külügyminisztérium adhat otthont. Méltó módon mutatja ez azt is, hogy a nevében és felépítésében megújult minisztérium szellemiségében a külgazdaság, a klasszikus és a kulturális diplomácia hármasságára támaszkodik.

Égerházi Imre méltó képviselője a kulturális diplomáciának, hiszen tiszta, szívhez szóló művészetével – az Egyesült Államoktól Európán keresztül egészen Japánig – több száz külföldi kiállításon vett részt és alkotásaival igazi diplomataként erősítette és erősíti a magyar festőművészet és ezáltal Magyarország hírnevét.

Amikor a keleti vagy globális nyitásról beszélünk, sokszor hangsúlyozzuk a gazdasági nyitás, a kereskedelem, a befektetések fontosságát, ám nem feledkezhetünk meg a nyitás kulturális dimenziójáról sem, mely révén értékeink megosztásával maradandó élményeket nyújthatunk a világnak.

E katalógus segítségével a művész szemén keresztül nézve nyílik kapu számunkra a minket körülvevő világra, tájakra, épületekre. Élvezzük hát együtt ezt a különleges lehetőséget!

Dr. Szabó László
külgazdasági és külügyi államtitkár
State Secretary for Foreign Affairs and Trade

Dear Reader,

It is a special pleasure to welcome you to this catalogue, presenting the works of Imre Égerházi. This publication is unique in gathering together works inspired by the foreign travels of this painter of the Great Hungarian Plain.

The exhibition is curated by Attila Égerházi, who administers and documents his father's artistic legacy in an exemplary fashion, honouring the artist's memory. In 2003 the band Djabe, of which Attila Égerházi is a member, produced an entire album inspired by the paintings of Imre Égerházi.

It is a particular honour that the Ministry of Foreign Affairs and Trade can host – even if only temporarily – the sincere and truthful body of work derived from Imre Égerházi's foreign travels. This is also a worthy way of showing that the essence of the Ministry - renewed both in its name and its structure - rests on the threefold base of foreign trade, classical and cultural diplomacy.

Imre Égerházi was a worthy representative of cultural diplomacy, as his is a pure art speaking to our hearts, which has appeared in hundreds of exhibitions around the world, from Europe and the United States to Japan; like a true diplomat, with his art he strengthened the reputation of Hungarian painting, and thus of Hungary itself.

When we speak about eastward or global opening, we often stress the economic dimension, trade and the importance of investment; but we should not forget the cultural aspect of such opening, through which we can offer the world experiences of enduring value.

With the aid of this catalogue and exhibition the artist opens our eyes to the world around us, to landscapes and buildings. So let us enjoy this special opportunity!

Égerházi Imre

(1925–2001)

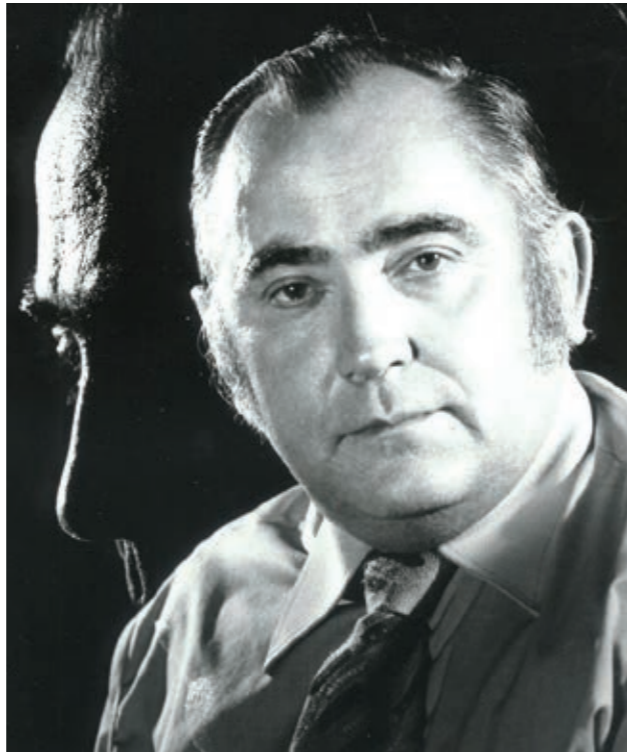
festőművész

Égerházi Imre 1925-ben született Hajdúhadházon, a 17. században alkotó mezőbándi freskófestő, Egerházi Képiró János kései leszármazottjaként. Kisgyermekként az 1930-as évek elején költözött szüleivel Debrecenbe, ahol később képzőművészeti szabadiskolában tanult. Mestere Menyhárt József festőművész volt. Szülővárosával mindig szoros kapcsolatot ápolt, 1985-ben életművének jelentős részét adományozta a településnek, és ezt a gyűjteményt élete végéig gyarapította. Hajdúhadház alkotóházat biztosított Égerházi Imrének, amely nem csak műterem volt, hanem a régió művészeinek találkozóhelyévé vált. Halála után az alkotóház emlékházként működött tovább, ahol életművének jelenleg is több mint száz kiemelkedő fontosságú alkotása tekinthető meg. Égerházi Imre a hajdúhadházi Földi János Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskolában a világon egyedülálló pannókiállítás hozott létre. Nemcsak ő festett egykori iskolájában két kiemelkedő jelentőségű pannót, hanem megkérte erre európai és amerikai művészbártaikat is. Megálmodója és létrehozója volt a Hajdúhadházi Galériának is. Sokat tett a városért művészként és művészeti szervezőként, valamint a fiatalok elkötelezett támogatójaként egyaránt. Mindezt elismerve Hajdúhadház 1992-ben díszpolgári címet adományozott a festőművésznek.

Égerházi Imre 1962-től több mint száz egyéni és négyszáz csoportos kiállításon mutatkozott be a nagyvilágnak, amelynek során Magyarországról Európán át, az Egyesült Államokon keresztül egészen Japánig jutottak el a képei.

1964-ben alapító tagja volt a Hajdúböszörményi Nemzetközi Művésztelepnek, ahol harminc éven keresztül dolgozott. A 70-es évek elejétől két évtizeden át résztvevője volt az Üzemi Tárlatok kiállítás-sorozatnak, amit az utolsó tíz évben már ő vezetett. 1982-től újrászervezte, és haláláig irányította a Hortobágyi Alkotótábort. A határon túli magyar művészek legkiemelkedőbb magyarországi patrónusaként tartották számon a 60-as évek végétől egészen haláláig. Mindkét művésztelepre – dacolva a rendszerváltás előtti hatalommal – személyesen hívta meg környező országok magyar művészeit, akiket nyugodt alkotói körülményekkel, kiállítási lehetőséggel, katalógussal, anyagi támogatással és kapcsolatépítéssel segített. Évtizedeken át egyedülálló, nyitott művészeti közösségeket épített magyar festőkből, grafikusokból és fotósokból, akikhez nagy létszámban csatlakoztak művészek a világ minden tájáról. Ezzel a Hajdúságot és a Hortobágyot bekapcsolta a művészet nemzetközi vérkeringésébe.

Égerházi Imre a művésztelepeken végzett munkája és festői minősége révén gyakran kapott meghívásokat külföldi alkotótáborokba.

Rendszeresen járt Gyergyószárhegyre és Nagybányára (Románia). Erdélyi gyökerei miatt – az Alföld és a paraszti világ mellett – Erdély és az ottani emberek természettel vívott küzdelmei voltak kedvenc festői témái.

További nemzetközi művésztelepek, ahol Égerházi Imre jelentős időt töltött el (a teljesség igénye nélkül): Szabadka (Szerbia), Groznjan (Horvátország), Dubrinics/Bercsényifalva, Kamjanka, Munkács (Ukrajna), Potsdam (Németország), Kazimierz Dolny, Lublin (Lengyelország), Bessans, St. Michel (Franciaország).

Tanulmányúton volt: Sumen (Bulgária), Klaipeda, Neringa (Litvánia), Jyvaskyla (Finnország). Több ilyen utat Debrecen városa tett lehetővé számára, ezzel is elismerve munkásságát és tovább ösztönözve őt az alkotásra. A 90-es években a franciaországi St. Michelben a Les Européennes de l'Art en Thiérache tiszteletbeli elnökeké választották.

Élete végéig töretlen lendülettel dolgozott, 1985-ig hivatalnok állása mellett, hiszen csak nyugdíjas korára adatott meg neki, hogy kizárólag a festészetre és a művésztelepek szervezési munkáira összpontosíthasson. Családja anyagi biztonságát még az alkotói munkájánál is fontosabbnak tartotta. Saját művészetének menedzselése mellett sokat tett a művész-közösségekért, kollégákért. Tisztelték és szerették ezért.

Égerházi Imrét már az ezredfordulón az Alföld egyik vezető mestereként tartották számon. Művészetét és művészeti szervezőtevékenységét Magyarországon és a határainkon túl is egyaránt elismerték. Élete során huszonegy állami és szakmai kitüntetésben részesült.

Képei megtalálhatók a Magyar Nemzeti Galériában, a debreceni Déri Múzeumban, különböző jelentős hazai és nemzetközi múzeumokban, közintézményekben, valamint gyűjtők-nél. Életművét a hajdúhadházi Égerházi Imre Emlékház őrzi.

Égerházi Imre és a művésztelepek

Különös, és persze természetes, hogy a festők többsége ragaszkodik megszokott műtermi körülményeihez, a festőállvány, a munkaeszközök (festőasztal, paletta, festékek, ecsetek) állandó elhelyezéséhez, a fényviszonyok folyamatos ismeretéhez, a közelben elhelyezett (például) tea- vagy kávéfőzőhöz... Ugyanakkor a festők többsége szeret kiszabadulni műterme zártságából, különösen azok, akik még a 20. században is vallották és ma is vallják a plein air, a szabadban festés 19. századi eszméjét. És ez a kiszabadulás is kettős lehet. Felkeresni a megszokott, ismert – és többségében kimeríthetetlen – tájat, amely közvetlen közelségben elérhető, és felkeresni távolabbi tájakat, hogy friss impulzusok, benyomások alapján szülessenek új művek. Égerházi Imre a festők azon különleges kategóriájába tartozott, aki mindhárom munkafeltételt inspirálónak tartotta. Szerette otthonát, közvetlen hétköznapi környezetét, ahol kedvvel dolgozott, szerette szülőföldje Alföld-élményét, amely egész életében befolyásolta képi világát, de szeretett utazni, felkeresni idegen országokat, tájakat, amelyek mindig új és újabb képlátomások megfestésére indították. Hosszú éveken át – mint művésztelep szervező, vezető – hívta szeretett Alföldjére a határon túli magyarokat és külföldieket, majd elfogadva a meghívásokat, ő is sokat utazott. E képei abból a szempontból is különlegesegek, hogy azokon mindig igen erősen érzékelhető az adott táj, a környezet vizualitása, de sosem rugaszkodik el a friss élmény hatására a saját maga által megteremtett egyéni, meleg tónusú, finom faktúrájú, bensőséges képi felfogástól. Mindig érezhető, hogy erősen hat rá az új tájélmény, és mindig érezhető, hogy mindezt személyes átéléssel lényegíti Égerházi-festményé. A mű mindig ottani és itteni is, ez adja különlegességüket.

Dr. Feledy Balázs művészettörténész

Vázlatkészítés Zakopánében, 1964 (Lengyelország)

Külföldön született vagy az ottani élmények alapján készített alkotások

Égerházi Imre fiaként aktívan ápolom édesapám művészeti hagyatékát. Zenészként a Djabe zenekarral egy egész albumot készítettünk a festményeihez kötődően, amit audiovizuális turné keretében mutattunk be. Ez volt a „Táncolnak a kazlak” című lemez. A címadó szerzemény és festmény 1985-ben Kárpátalján a dubrinicsi plein air alkalmával készült.

Potsdam, 1977 (Németország)

Örökös-ként 2002-től folyamatosan kutatom fel, katalogizálom és dokumentálom Égerházi Imre életművét. 2002 óta közel húsz kiállítást szerveztem. Az életmű jellegű anyagok mellett több tematikus tárlatot is rendeztem az alföldi, a hortobágyi, a debreceni, az erdélyi, a sumeni, a vallási, a társadalmi és az emberábrázolási témájú alkotásaiból. Régóta szerettem volna a külföldön született művekből is összehozni egy tárlatot, de eddig nem találtam hozzá megfelelő kiállítóhelyet. Ezért is örültem nagyon a Külgazdasági és Külügyminisztérium felkérésének. Azt hiszem, hogy erre a tematikára alkalmasabb helyet nehéz lenne találni. Így most sok olyan festményt és grafikát mutathatunk be, amelyek eddig nem szerepelhettek sehol az eltérő koncepciók miatt. Pedig az életmű jelentős darabjairól van szó, amelyeket igen érdekes ebből a szempontból együtt látni.

Édesapám első határon túli meghatározó élményei az 50-es évek közepén az erdélyi tájhoz és emberekhez kötődtek. Ösztönösen vonzódott Erdélyhez, bár akkor még nem tudta, hogy ősei Marosvásárhely mellől, Mezőbándról kerültek a Szilágyság érintésével Hajdúhadházza. A 70-es évek elején Szíj Rezső művészettörténész vetette fel a rokonság lehetőségét a legismertebb magyar reneszánsz

kazettás famennyezeteket festő Egerházi Képiró Jánossal. A családfakutatás aztán igazolta a feltevést; bebizonyosodott, hogy Égerházi Imre a híres ős leszármazottja. De ennél is nagyobb bizonyíték az a döbbenetes élmény, amikor édesapám Gyulakután belépett a református templomba, amelyet őse festett, majdnem rosszul lett. Le kellett ülnie a széksorokba. Ugyanazokat a virágokat, formákat és színeket látta a mennyezetten, amit ő is fest, ami ösztönösen az övé volt. A 60-as években az erdélyi magyar festők voltak azok, akiknek meghívását elsőként intézte el a Hajdúböszörményi Nemzetközi Művésztelepre. Később más határon túli magyar területekről is érkeztek a festők és a grafikusok. Ezek a nemzetközi kapcsolatok megalapozták az ő külföldi útjait is. Egyrészt a művésztelepeken kialakult barátságoknak, másrészt Debrecen testvérvárosaival kialakult művészcsereknél köszönhetően, élményben és alkotói munkában gazdag hónapokat tölthetett el Bulgáriában (Sumen, Várna), Németországban (Potsdam), Lengyelországban (Kazimierz Dolny, Lublin), Finnországban (Jyväskylä), Jugoszláviában (Szabadka, Groznanj), Ukrajnában (Dubrinics/Bercsényifalva, Kamjanka, Munkács), Litvániában (Klaipeda, Palanga), Franciaországban (Bessans, St. Michel, Vernuil, Provence), Olaszországban (Toscana), Törökországban (Isztambul) és még számos helyen.

Külön ki kell emelni rendszeres Erdélyi látogatásait, ahová minden évben visszatért. Ezen alkalmakkor vagy a gyimesi hegyek között állította fel festő állványát, vagy más tájakon készítette vázleteit. A 80-as évektől rendszeresen dolgozott a Gyergyószárhegyi Alkotótáborban, majd halála előtt pár évvel Nagybánya is bekerült az éves naptárába.

Festés Gyimesben 1971

Sumeni török negyed vázlat és az elkészült táblakép

Útjai alakalmával a helyszínen festett képei mellett rengeteg vázlatot készített, amelyek segítségével hazatérve meg tudta festeni, akár évek múlva is, a benne ragadt élményeket. Természetesen, ha az utazási körülmények lehetővé tették, haza is tudott hozni a kint született alkotásokból. A nemzetközi telepeken általában a művészek mindig hagynak ajándékba képeket a házigazdáknak. Ennek köszönhetően ma sok Égerházi-alkotás látható európai kiállítóterekben és gyűjteményekben. Egy-egy külföldi tanulmányútján készült alkotásaiból több önálló kiállítás is született. Nagy jelentőségű volt a bulgáriai festményekből rendezett két tárlat, amelyből az elsőt 1975-ben a bolgár költészet napja alkalmából mutatták be Debrecenben. Itt láthatók voltak olyan alkotások, mint például a Naplement, amelyek a bolgár költő, Atanasz Dalcev hatását idézik. Szintén ebben az évben mutatták be az egykori Deb-

Az 1975-ös bolgár irodalmi kiállítás megnyitója Debrecenben

receni Agrártudományi Egyetem aulájában a teljes bulgáriai anyagát. 1995-ben Budapesten a Vármegye Galériában erdélyi képeiből rendeztek kiállítást. Ez azért is volt jelentős, mert a galéria az Erdélyben élő magyar művészek bemutatására jött létre. Égerházi Imrével azonban kivételt tettek. Ezzel a gesztussal ismerték el, hogy sokat tett az erdélyi magyar festők boldogulásáért, az anyaországgal való kapcsolatuk erősítéséért. Erdélyi témájú képei lenyűgözték az embereket, mérlegelték azt is, hogy ősei valamikor erdélyi művészek és nemesek voltak.

A 70-es és 80-as években külföldi útjai során született alkotásaival dekorálták jelentős debreceni éttermek falait. Ilyenek voltak például a Sumen és a Klaipeda éttermek is.

Külföldön három kontinensen is rendszeresen állított ki. A csoportos kiállítások, galériai megjelenések mellett önálló tárlatai is voltak, elsősorban azokban az országokban, ahol többször megfordult művésztelepen. Ezek közül szeretném kiemelni az 1998-as lesznoi és lublini kiállításokat, amelyeket gyümölcsöző lengyelországi munkásságának köszönhetett.

A Hajdú-Bihari Naplóban megjelent cikk a lesznoi kiállításról

Vervins-i pannó, olaj, falemez 400x600 cm, 1998

Külföldön található alkotásai közül ki kell emelnünk a franciaországi Vervins-ben található pannóját. A 400x600 cm méretű alkotást a város vezetői a vervins-i béke négy századik évfordulójára rendelték meg 1998-ban. Egy magyar festőre bízták a spanyol-francia vallásháború lezárását jelentő békeszerződés emlékének megörökítését! Az átadó ünnepségre érkező spanyol küldöttség köszönetet mondott édesapám kifinomult diplomáciai érzékéért, mivel a vesztes spanyolokat nem megalázó pózban festette meg. Térdre kellett ereszkedniük IV. Henrik francia király előtt, de a pannón még állva ábrázolja őket.

A festmény keletkezésére így emlékszik édesapám: „Franciaországban, Vervins-ben festettem egy nagy történelmi képet, ami hat méterszer négy méteres. Rengeteg figura van rajta, sok-sok ember. IV. Henrik annak idején Vervins-ben kötött békét a spanyolokkal; akiknek ki kellett vonulniuk Franciaországból. Azt a történelmi pillanatot festettem meg, amikor átadják a dekrétumot a spanyoloknak. Ez a legnagyobb méretű, legtöbb alakos, és szerintem a legjobban sikerült képem.”

Ezzel a tárlattal és a katalógussal arra hívok mindenkit, hogy kalandozzon el Égerházi Imrével a határainkon túlra, lássa az ő szemével a minket tágabb értelemben körülölelő világot.

Budapest, 2014. szeptember 11.

Égerházi Attila

Potsdam, 1974 (Németország)

Égerházi Imre

(1925–2001) painter artist

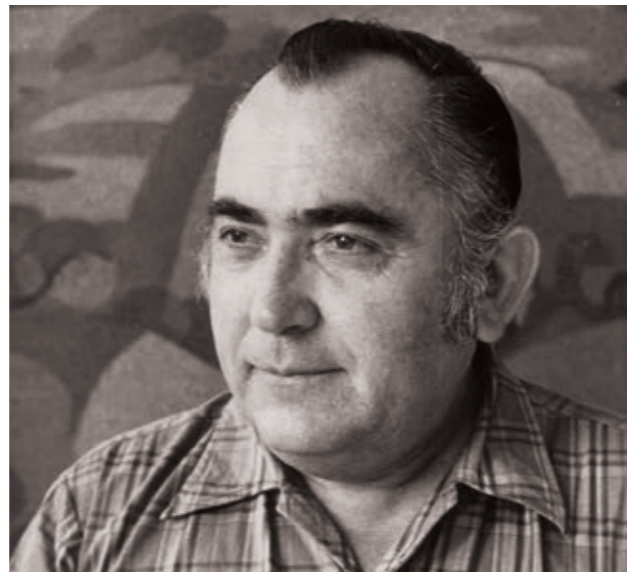
Imre Égerházi was born in Hajdúhadház in 1925. He was a descendant of János Egerházi Képiró, a 17th-century fresco artist from Mezőbánd. In the early 1930s, when he was a small child, his family moved to Debrecen. There he attended the Free School of Fine Arts, studying under the painter József Menyhárt. He always maintained active links with his home town, to which he donated a large part of his oeuvre in 1985, and he added to this collection for the rest of his life. Hajdúhadház provided Imre Égerházi with a creative centre, which was more than a studio: it was also an important meeting place for the region's artists. After his death the creative centre continued to operate as a memorial centre, where one can view more than one hundred outstanding works from his life's work.

Imre Égerházi created an internationally unique exhibition of panel paintings in the Földi János Bilingual Primary School and Elementary Art School in Hajdúhadház. He not only painted two outstandingly important panel paintings for his former school, but he also asked his European and American painter friends to do the same.

The Hajdúhadház Gallery was also his brainchild and creation. He did much for the town as an artist, artistic organiser and committed supporter of youth. In recognition of all this Hajdúhadház awarded him freedom of the town in 1992.

From 1962 onwards Imre Égerházi exhibited in more than one hundred solo and four hundred group exhibitions, from Europe to the United States and Japan.

In 1964 he was a founding member of the Hajdúböszörmény International Artists' Colony, where he worked for thirty years. For twenty years from the early 1970s he took part in the Working Exhibitions series, which he led in its final ten years. In 1982 he re-established the Hortobágy Artists' Camp. From the end of the 1960s until the year of his death he was the most prominent Hungarian patron of Hungarian artists beyond the borders. Before the fall of communism, on several occasions he personally invited to the two colonies Hungarian artists from neighbouring countries; in the face of the authorities of the time, this was at no small risk to him personally. He helped these artists by providing tranquil surroundings to work in, the opportunity to exhibit and establish contacts, catalogues and financial support. He formed Hungarian painters, graphic designers and photographers into unique, open communities, which were joined by large numbers of artists from all over the world. In this way Hajdúság and Hortobágy became part of the international art world.

As a result of his work at the art colonies and the quality of his art, Imre Égerházi often received invitations from art camps abroad.

He regularly visited Gyergyószárhegy and Nagybánya (Romania). Other international art colonies in which Imre Égerházi spent a significant amount of time included the following: Szabadka/Subotica (Serbia); Grožnjan (Croatia); Dubrinics, Kamianka, Munkács/Mukacheve (Ukraine); Kazimierz Dolny, Lublin (Poland); Potsdam (Germany); Bessans, St. Michel (France). This list is not exhaustive.

He went on study tours to several countries: Shumen (Bulgaria), Klaipeda, Neringa (Lithuania) and Jyväskylä (Finland). He received funding for some such tours from the city of Debrecen in recognition of his work and as further encouragement for his career.

In the 1990s he was elected honorary president of the French Association Les Européennes de l'Art en Thiérache. By the new millennium Imre Égerházi was regarded as one of the Alföld's leading masters. He had gained great recognition in Hungary and beyond its borders for his art and his organisational work in the world of art.

He worked with undiminished vigour up until his death, continuing in his office job until 1985, as he could only focus exclusively on his painting and organisation of artists' colonies after his retirement. He saw the financial security of his family as even more important than his creative work.

Imre Égerházi not only worked for his own artistic success, but he also did much for artistic communities and colleagues. For this reason he was respected and loved more than most. In the course of his life he received twenty-one state and professional honours.

His paintings can be seen in the Hungarian National Gallery, and his oeuvre is represented in the Imre Égerházi Memorial Centre in Hajdúhadház, the Déri Museum in Debrecen, and in museums, public institutions and collections in Hungary and abroad.

Imre Égerházi and artists' colonies

It is notable – and of course natural – that most painters cling to their customary studio surroundings, easel and equipment (work table, palette, paints and brushes), fixed location, familiarity with lighting conditions, a handy kettle or coffee pot (for example). At the same time, most painters like to escape from the confines of the studio – especially those who in the 20th century made (and continue to make) a commitment to the 19th-century principle of plein air painting. And this escape can have two dimensions: on the one hand they re-acquaint themselves with familiar, easily accessible and mostly inexhaustible landscapes; and on the other hand they explore those more distant areas which can give fresh impulse and inspiration for the creation of new works. Imre Égerházi belonged to that special category of painters who found inspiration in all three working conditions. He loved his home and his immediate everyday environment, where he worked enthusiastically; he loved the experience of his homeland of the Great Hungarian Plain (Alföld), the visual world of which influenced him throughout his entire life; but he also loved to travel, to see foreign countries and landscapes, which always spurred him to paint endlessly new visions. Over many years he invited Hungarians from beyond the borders and foreign artists to his beloved Alföld, and accepting invitations in return he also travelled a great deal. These pictures of his are remarkable for always strongly conveying the visual quality of the given landscapes and environments, but never abandoning in favour of the effect of a new experience the individual, delicate, warm-toned, finely-textured, intimate visual conception that he had created. It was always clear that new landscape experiences affected him strongly, and it was always clear that personal experiences formed the core of his work, the so called "Égerházi painting".

Dr. Balázs Feledy art historian

In Finland with Rudolf Velényi painter artist, 1982

Works executed outside Hungary or based on experiences gained abroad

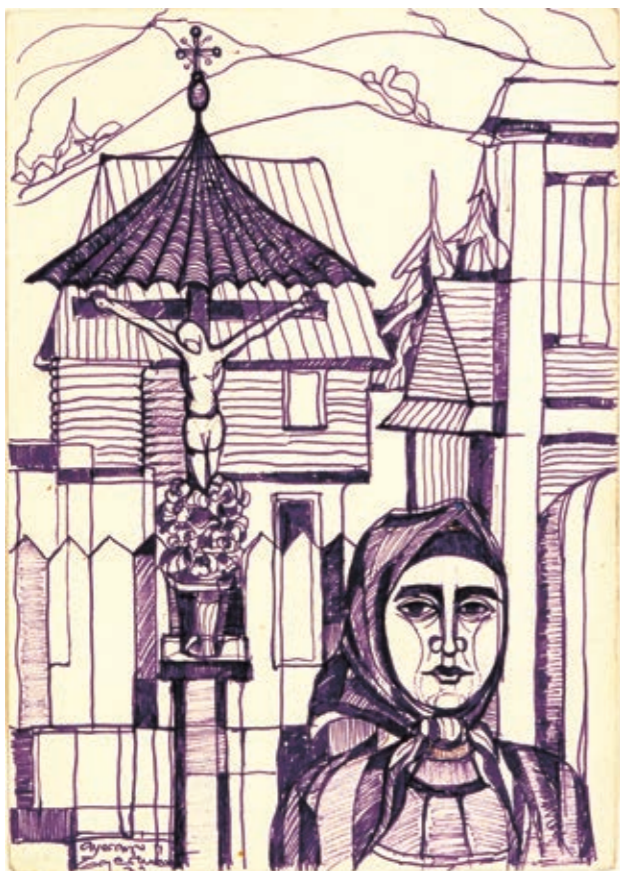
As Imre Égerházi's son I actively curate my late father's artistic legacy. As a musician with the band Djabe I worked on an album devoted in its entirety to the interpretation of his paintings, and which we performed as part of an audio-visual tour. This was the album "Sheafs are Dancing". The title track refers to a painting completed en plein air in Dubrinics / Bercsényifalva, Transcarpathia, in 1985.

As his heir I continuously research, catalogue and document Imre Égerházi's works and have organised nearly twenty exhibitions. In addition to exhibitions giving a feel for his total output, I have arranged several centred on specific themes: Alföld, Hortobágy, Debrecen, Transylvania, Shumen, religion, collaborative work and the human form. I have long wanted to stage an exhibition of work painted outside Hungary, but until now I had not found a suitable space. This is why I was delighted by the invitation from the Ministry of Foreign Affairs and Trade: I think that for this theme it would be hard to find a more suitable location. Thus many paintings and graphic works can be exhibited which I have previously been unable to show because of their divergent themes. These are important works, however, which it is very interesting to see together.

My father's first influential experience beyond Hungary's borders was of the Transylvanian countryside and its people in the mid-1950s. He was instinctively drawn to that region, though at that time he could not have known that his ancestors came to Hajdúhadház from Mezőbánd

Painter at work in St. Michel, France, 1996

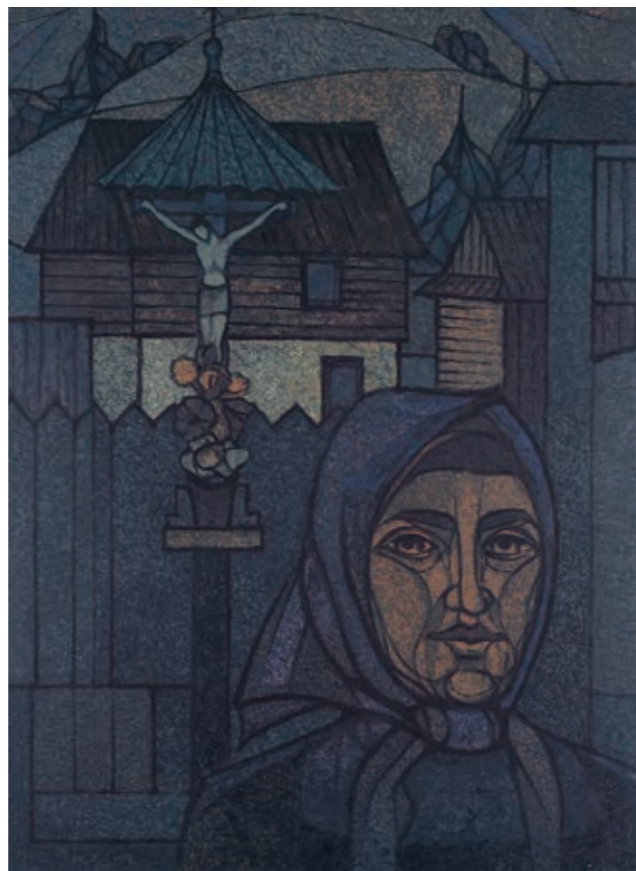

Gyergyói táj asszonnyal, drawing

near Marosvásárhely via Szilágyság. In the early 1970s the art historian Rezső Szíj raised the question of whether one of my father's ancestors was János Egerházi Képíró, the most celebrated Hungarian renaissance painter of coffered wooden ceilings.

Then research of his family tree proved that Imre Égerházi was indeed a descendant of the famous painter. But stronger evidence than this emerged when my father entered the Protestant church in Gyulakuta / Fántánele, which had been painted by his ancestor; he almost fainted and had to be sat on a pew. He saw the same flowers, shapes and colours on the ceiling that he used to paint, and which were instinctively his.

In the 1960s Hungarian artists in Transylvania were the first to be invited to the Hajdúböszörmény International Artists' Colony. Later came other Hungarian painters and graphic designers from beyond the borders. These international contacts also formed the basis for his foreign trips. In part due to friendships formed at the colony, and in part thanks to artists' exchanges arranged with Debrecen's twin towns, he was able to spend months rich in experience and creative work in places such as: Bulgaria (Shumen, Varna); Germany (Potsdam); Poland (Kazimierz Dolny, Lublin), Finland (Jyväskylä), Yugoslavia (Szabadka/Subotica, Grožnjan); Ukraine (Dubrinics, Kamianka, Munkács/Mukacheve); Lithuania (Klaipeda, Palanga); France (Bessans, St. Michel,

Gyergyói táj asszonnyal, oil painting

Verneuil, Provence); Italy (Tuscany); Turkey (Istanbul); and many others.

Special mention should be made of his regular independent visits to Transylvania, to where he returned every year, and where he would set up his easel in the Gyimes Rajzolás Erdélyben.

On these trips he made a great number of sketches in addition to paintings executed there. Returning home he could use these – sometimes years later – to produce paintings evoking the experiences he had felt.

Of course, if travel circumstances allowed, he would bring back work painted abroad. In international colonies artists generally leave pictures as gifts to their hosts. As a result, today many of Imre Égerházi's works can be seen in exhibitions and collections around Europe.

Several free-standing exhibitions have centred on his individual trips abroad. Two exhibitions of works painted in Bulgaria were of great importance. The first was in Debrecen in 1975, on the Day of Bulgarian Poetry. This included paintings inspired by the work of Bulgarian poet Atanas Dalchev – for example, "Sunset". In the same year all the work from his Bulgarian trip was exhibited in the lobby of the Debrecen University of Agriculture.

An exhibition of his pictures from Transylvania was staged in 1995, in Budapest's Vármegye Gallery. This was also significant because the gallery was founded to present the

Bulgarian paintings exhibition at Debrecen University of Agriculture in 1975

work of Hungarians artists in Transylvania; an exception was made for Imre Égerházi, however. Firstly, he did much for Hungarian painters in Transylvania, in strengthening their relations with the mother country; secondly, pictures based on Transylvania fascinated the public; and thirdly, Imre Égerházi's ancestors were Transylvanian artists and nobles.

In the 1970s and '80s his work from foreign trips decorated the walls of major restaurants in Debrecen. These included the "Shumen" and "Klaipeda" restaurants.

He regularly exhibited on three continents. Alongside group exhibitions and gallery appearances there were solo exhibitions, especially in countries where he repeatedly visited artists' colonies. Among them I would like to point out the Leczna and Lublin exhibitions in 1998, which followed productive work in Poland.

Imre Égerházi with László Béres, Mayor of Hajdóhadház at the opening ceremony of his exhibition in Leczna, Poland, 1998

Among works located abroad one should highlight the panel painting in Vervins, France. In 1998 the commune's leaders commissioned a work measuring 4 metres by 6 metres, to mark the 400th anniversary of the Peace of Vervins: a Hungarian painter was entrusted to commemorate an important peace treaty ending the Spanish – French war

The participants of the Dubrinic plein air camp, 1985

of religion. It is a tribute to my father's sense of diplomacy that at the presentation ceremony the Spanish delegation thanked him for not portraying their losing compatriots in a humiliating light. (They had been forced to kneel before the French king Henry IV, but in the painting they are shown standing.)

My father remembers the creation of the painting thus: "I have painted a large historical picture in Vervins, France, which is 6 metres by 4 metres. It has many figures, a lot of people. In Vervins at that time Henry IV made peace with Spain, which had to withdraw from France. I painted the historic moment when the decree was handed to the Spaniards. This is my largest, most populous and, I think, my best painting."

With this exhibition and catalogue I invite everybody to venture with Imre Égerházi beyond our borders, and to see through his eyes how he saw the wider world surrounding us.

Budapest, 7 September 2014

Attila Égerházi

Shumen, Bulgaria, 1974

Jugoszláviai emlék
50×45 cm | vegyestechnika, papír | 1967 | Jugoszlávia

Grozljan (Istria)
36×26 cm | linómetszet, papír | 1986 | Jugoszlávia

Grozljan (Istria)
26×35 cm | linómetszet, papír | 1986 | Jugoszlávia

Szemközti oldalon: Gyergyói táj asszonnyal
100×70 cm | olaj, farost | 1971 | Erdély

Téli falu
45×60 cm | olaj, farost | 1986 | Erdély

Korond
28×17 cm | linómetszet, papír | 1982 | Erdély

Gyergyói tél
75×75 cm | olaj, farost | 1991 | Erdély

Gyergyói táj I.
80×122 cm | olaj, farost | 1971 | Erdély

Alsó Sófalva
50×100 cm | olaj, farost | 1983 | Erdély

Gyimesi téli táj
50×70 cm | olaj, farost | 2000 | Erdély

Őszi táj Verhonivában
90×112 cm | olaj, farost | 1993 | Kárpátalja

Kárpátaljai motívumok
80×100 cm | olaj, farost | 1986 | Kárpátalja

Ősz a Kárpátokban
60×80 cm | olaj, farost | 1990 | Kárpátalja

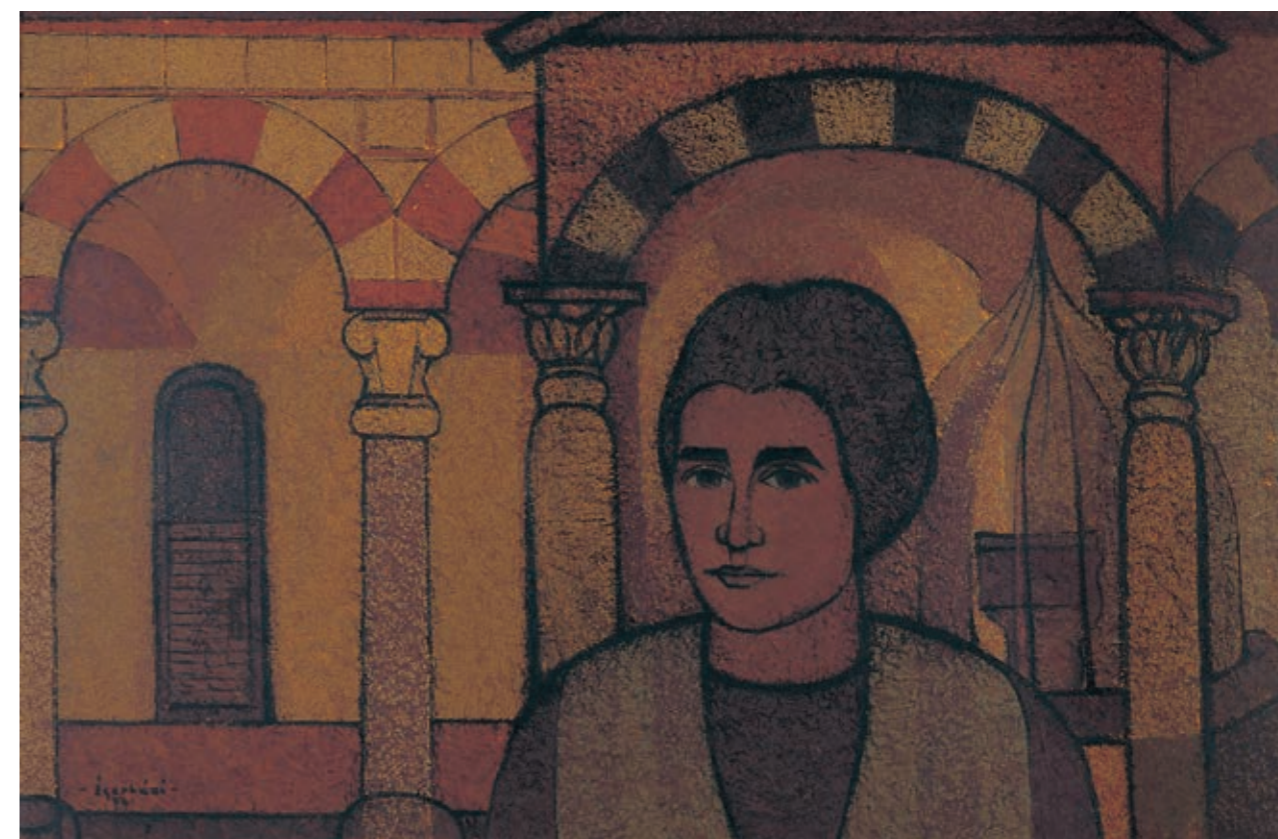
Sumen
23×31 cm | linómetszet, papír | 1982 | Bulgária

Sumeni táj
122×80 cm | olaj, farost | 1974 | Bulgária

Naplement
60×100 cm | olaj, farost | 1974 | Bulgária

A sumeni mecset udvarán
80×122 cm | olaj, farost | 1974 | Bulgária

Sumeni török temető jegyei
80×60 cm | monotypia, papír | 1974 | Bulgária

600 év II., Fátyol mögött
80×60 cm | monotypia, papír | 1974 | Bulgária

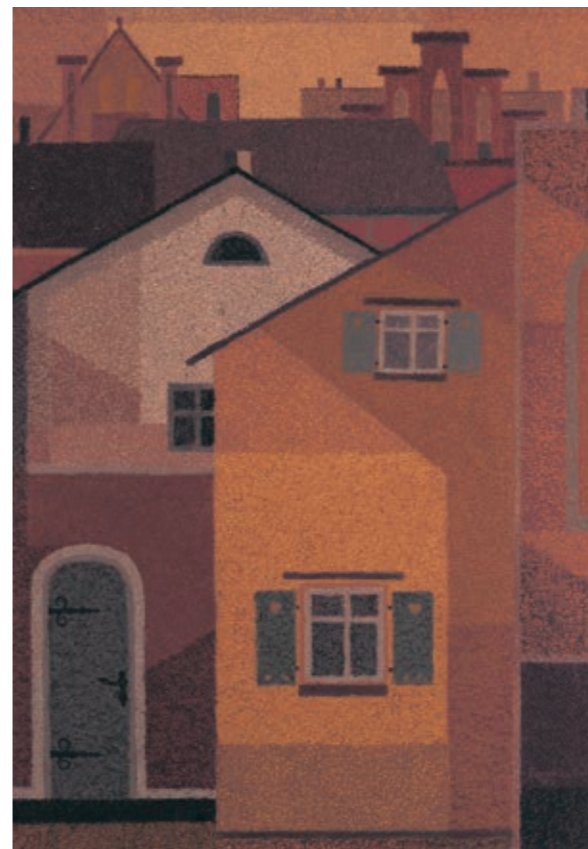
Saussoni béke templom kertkapuja
100×80 cm | olaj, farost | 1977 | Németország

Potsdami házak
80×100 cm | olaj, farost | 1977 | Németország

Reinsbergi ház
100×80 cm | olaj, farost | 1977 | Németország

Klaipedai házak
100×70 cm | olaj, farost | 1983 | Litvánia

Klaipedai kikötő
100×70 cm | olaj, farost | 1983 | Litvánia

Klaipedai kikötő II.
100×70 cm | olaj, farost | 1977 | Litvánia

Olasz táj
115×81 cm | olaj, farost | 1978 | Olaszország

Olasz táj
80×80 cm | olaj, farost | 1988 | Olaszország

Montescudaio
31×23 cm | linómetszet, papír | 1983 | Olaszország

Törökországi álm
80×80 cm | olaj, farost | 1980 | Törökország

Lengyel táj
60×80 cm | olaj, farost | 1980 | Lengyelország

Lengyel táj
60×80 cm | olaj, farost | 1985 | Lengyelország

Lengyel tél
70×100 cm | olaj, farost | 1985 | Lengyelország

Lublin II.
67×49 cm | monotypia, papír | 1980 | Lengyelország

Finn táj
60×80 cm | olaj, farost | 1983 | Finnország

Lublin I.
60×81 cm | monotypia, papír | 1980 | Lengyelország

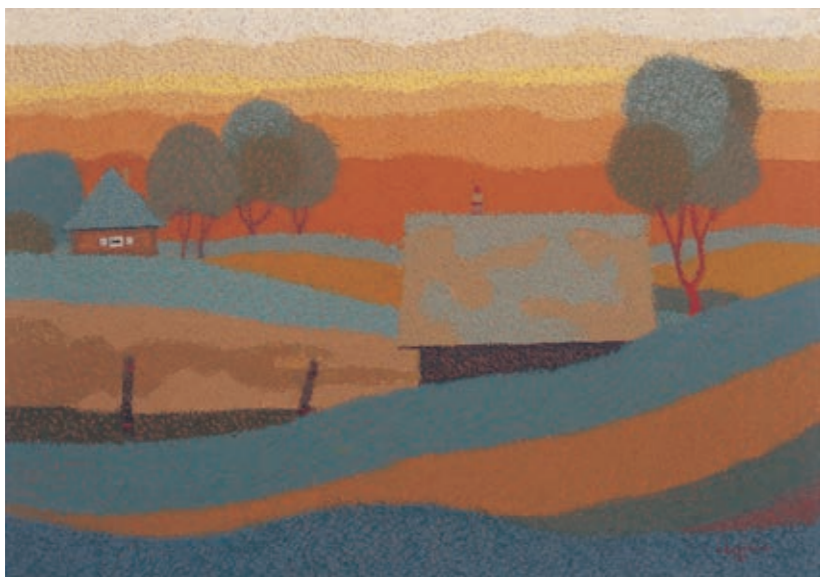
Finnország levegőből
100×110 cm | olaj, farost | 1983 | Finnország

Nyár Thieracheban
61×81 cm | olaj, farost | 1994 | Franciaország

Thiérachei emlék
63×80 cm | olaj, farost | 1993 | Franciaország

Alkony Thiérachében
50×70 cm | olaj, farost | 2001 | Franciaország

Provancei táj
80×80 cm | olaj, farost | 1988 | Franciaország

Freskótöredékek a St. Micheli katedrálisban
70×100 cm | olaj, farost | 1994 | Franciaország

Bessansi táj
50×70 cm | olaj, farost | 2001 | Franciaország

Verneuili táj
150×74 cm | olaj, farost | 1996 | Franciaország

Díjai, elismerései:

- 1962 Kulturális Seregszemle II. díj, Debrecen
- 1970 Hajdúsági Nemzetközi Művésztelep – Különdíj
- 1974 Káplár Miklós-díj
- 1978 Neringa (Litvánia) – Tájkép Festésért Emlékérem
- 1979 Debrecen Város Ösztöndíja
- 1981 SZMT művészeti díja
- 1982 Káplár Miklós-díj
Szocialista Kultúráért kitüntetés
- 1983 SZOT-ösztöndíj
- 1986 Hajdúhadház Város – Bocskai-emlékérem
Hajdú-Bihar Megyei Tanács – Bessenyei-emlékérem
- 1988 SZOT-díj
Kitüntetés Hajdúhadház és Téglás településeken végzett eredményes tevékenységéért
- 1990 Hajdú-Bihar megyei Őszi Tárlat Nívódíja
- 1992 Hajdúhadház díszpolgára
La Capelle (Franciaország) – Sajtlovagrend tagja
- 1993 Kölcsey Ferenc-díj
- 1994 Boromisza Tibor-emlékérem
- 1995 Holló László-díj
- 1996 St. Michel (Franciaország) Emlékérem
Hortobágy Község Díszoklevél
- 1997 Debreceni Tavaszi Tárlat Nívódíja
- 1998 Országos Debreceni Nyári Tárlat Nívódíja
- 1999 Hirsón Város (Franciaország) díja
- 2000 Hajdú-Bihar Megyei Közgyűlés Életműdíja
Hajdúhadház Művészeti Életműdíja
Hortobágyért életműdíj
- 2006 Posztumusz Brassai Művészeti Díj

Awards, honours:

- 1962 Second prize, Cultural review, Debrecen
- 1970 Special Prize, Hajdúság International Artists' Colony
- 1974 Káplár Miklós Prize
- 1978 Landscape Painting Medal, Neringa (Lithuania)
- 1979 City of Debrecen Scholarship
- 1981 SZMT Art Award
- 1982 Káplár Miklós Prize
Socialist Culture Award
- 1983 SZOT scholarship
- 1986 Hajdúhadház Bocskai Medal
Bessenyei Medal, Hajdú – Bihar County Council
- 1988 SZOT Award
Award in recognition of work in Hajdúhadház and Téglás
- 1990 Hajdú – Bihar County Autumn Art Prize
- 1992 Freedom of Hajdúhadház
Elected a Chevalier du Brie de Melun, La Capelle (France)
- 1993 Kölcsey Ferenc Prize, County Council, Debrecen
- 1994 Boromisza Tibor Memorial Medal
- 1995 Holló László Prize
- 1996 Memorial Medal, St. Michel (France)
Ceremonial Diploma, Village of Hortobágy
- 1997 Debrecen Spring Exhibition Prize
- 1998 National Debrecen Summer Exhibition Prize
- 1999 Commune of Hirsón Prize (France)
- 2000 Hajdú – Bihar County Council Lifetime Achievement Award
Hajdúhadház Artistic Lifetime Achievement Award
Village of Hortobágy Council, Lifetime Achievement Award
- 2006 Brassai Art Prize (awarded posthumously)

A katalógus a Külgazdasági és Külügyminisztérium megbízásából a „Kulturális Örökség Napjai 2014” programsorozat, valamint „Az Alföld szülötte külföldön – határainkon túl Égerházi Imre festőművész szemével” című kiállítás ünnepélyes megnyitójára készült. A kiállítás anyagát és a katalógust összeállította Égerházi Attila 2014 szeptemberében.

Kiadó: Gramy-H Kft.
Felelős kiadó: Égerházi Attila
Reprodukciók: Klinszky Gábor, Lukács Tihamér
Máthé András, Égerházi Attila
Dia szkennelés: Duotone Repro
Fotók: Sándor Margit, Vencsellei István,
Nagy László János, Égerházi archívum
Grafikai tervezés: Turkovich György, Gramy Stúdió
Nyomda: Pharmapress Kft.

www.egerhaziimre.hu, www.egerhazikiallitas.kormany.hu

Provancei táj
80×80 cm | olaj, farost | 1984 | Franciaország

GRAMY®